

THƯ GỬI DẤU YÊU (18)

Anh thương,

Lại là buổi tối... --- ... em viết thăm anh vẫn là buổi tối --- ... buổi tối --- có những khi ươm đầy những mộng mơ bay bổng, nhẹ tênh --- ... nhưng cũng có lúc --- ... như bây giờ --- ... tâm tư em là những tiếng thở dài nối tiếp nhau như sóng gợn --- ... em thương anh ---... muốn cúi xuống cầm lấy bàn tay anh ---... có cảm thấy được nhịp tim đang đập của em không ---... có cảm thấy máu ấm đang réo qua từng tế bào nhỏ bé --- Và em đang sôi bỏng một se sắt thương anh không? ---... thương anh chẳng từ đâu ---... thương anh chẳng vì đâu ---... thương anh như khi nghĩ rằng ---... những điều anh đã làm ---... anh vẫn làm cho tất cả những tình thân chung quanh ---... chẳng đòi hỏi ---... hay lấy lại một điều gì ---... chỉ thèm có được một gợn khói thuốc cay ấm một chút ân tình trong đáy thời ---... nhưng em bỗng nhìn thấy được ---... khói chỉ làm cay mắt anh ---... khói chỉ làm nồng hơi thở anh ---... Và loãng tan, rối bung như nô buồn anh hờ hênh đến chẳng nhìn tỏ được mặt ---...

Đã gần cuối một mùa hạ rồi ---... cuộc chơi mòn mỏi trên tay anh ---... suy tư anh lừng bùng cơn đau trong nhịp thở của em ---... nhiều khi quá ---... em muốn tan biến mất đi trong làn không khí mỏng manh này ---... nhưng rồi em lại trẻ con tiếc nuối ---... cuộc chơi ân tình, nhân quả ---... mình muốn ngưng nghỉ lúc nào lại không được ---... Cuộc chơi danh lợi, xa hoa, cũng nào phải là vấn đề phải suy nghĩ khi ta muốn dứt bỏ ---... nhưng đường dài còn đang đi tới mới chính là cuộc chơi chẳng thể nào dứt bỏ được ---... dòng định mệnh chuyên chế như vết khắc trên thịt xương từ vĩnh viễn ---... em có lúc đã chẳng chịu khuất phục ---... muốn bước sai đi một bước ---... muốn làm hỏng đi một điều ---... nhưng cuối cùng rồi ---. Chỉ bằng một giọt nước sánh ra khỏi miệng ly ---... và một điều lại lặng yên ---... để từ đó em biết ---... luật chơi của định mệnh không ơ hờ ---... không dừng dừng như em vẫn tưởng ---... mà nó chặt chẽ và tàn ác như vùng lưới nhện thâm hiểm ---... Và em bây giờ đó ---... ngồi bó chân nhìn đời sống chung quanh múa may mãi một điệu vũ buồn phiền, giống nhau như những hạt nước mưa rơi sau và rơi trước ---... người cứ tiếp tục làm đau người ---... danh lợi dựa lưng nhau làm những bậc thang gỗ mục nát, chênh vênh ---... một nấc lên chẳng khéo đứng ---... một lần ngã vỡ mặt ---... Và rồi là một khuất chìm như cánh màn sân khấu vừa khép lại ---... Anh ôi! Đời sống em nhỏ bé ---... tầm nhìn của em có thể cũng rất nhỏ bé ---... nhưng chỉ với một thành phố nhỏ bé này ---... chỉ với một nắm ân tình chảy như cát trên tay, tù đọng chung quanh ---... cũng đã đủ cho em một cơn bội thực ---... em nhìn đời sống chung quanh và sống trong đời sống đó bằng ánh mắt ngu ngơ ---... bằng nụ cười như khờ như dại của em ---... em đánh lừa đời sống một cách rất nhẹ nhàng ---... chẳng gây thiệt hại cho bất cứ em hay đời sống trước mắt ---... nhưng em thấm nhuần nó như mực hòa trên giấy --- ... bởi vì đó ---... em đã chẳng bao giờ ghét một người đến tận cùng ---... bởi vì đó, em

đã chẳng chen chân trên những đoạn gấm đời đã nhàu nát ---... mỗi đời người là một cuộc chơi riêng biệt ---... Và cuộc chơi của em vẫn âm thầm và ngọt ngào như khi anh cúi hôn trên má em ---... gây thành cảm giác trân quý đến muốn rơi nước mắt ---... đến muốn cắn buốt lên môi để giữ lại đó mãi một cảm giác ---... đời sống chung quanh rách bươm như chiếc áo vá ---... Và đời sống em thoảng mát như chiếc áo vải đơn sơ ---... trắng dịu dàng từ những buồn phiền, nghiệt ngã nhất ---... em nuốt buồn phiền như những chia xẻ hiện thực nhất ---... em đau xót và cùng lúc cười đến đau những thớ thịt trên mặt vì những điều xảy đến chung quanh ---... cho mình ---... cho người ---... cho những điều thân thuộc nhất mà em chỉ buồn phiền ---... anh đến với người, đầy nước mắt trong hai lòng bàn tay ---... người húng lẩy ---... nuốt qua cổ mát ---... và, quay lại ---... muốn quật ngã hai bàn chân đứng của anh ---... em buồn phiền vì những tình thân trong huyết quản ---... anh bươn chải trên lộ nắng xúr người ---... mang về nhà mọi đầy đủ trong cuộc sống khó khăn ---... Và ở đó vẫn là những buồn phiền xết nát tim anh. ---... để từ đó em bỗng hiểu ---... em thương anh rộng bao nhiêu cũng không che hết nắng ---... em thương anh sâu bao nhiêu cũng không lấp đầy được những hụt hẫng, trống vắng, đằng đẵng trong anh ---... nên em chỉ im lìm ---... im lìm khấp thật sâu ánh mắt --- gạn hết máu trong tim --- vắt cho đặc lại những mệnh mang sâu thẳm --- để tất cả chỉ thể hiện bình dị và đầm thắm bằng hai chữ rất bình thường --- thương anh ---... thương anh chẳng vì đâu ---... Và cũng chẳng từ đâu ---... thương anh như em đã nói và vẫn nói mãi không thôi ---...

Trời sanh em đa sầu --- đa mang --- trời sanh anh dửng dưng như những cánh mưa phơ phát qua hàng lá sầu ---... Và vô tình như nước, như mây --- em và anh ngẫu nhiên cuốn hút vào nhau như những điều vô tưởng ---... anh có ngại một nụ cười với em không?? ---... hãy cúi xuống cười với em đi ---... bỏ mặc những suy tư bên ngoài hồ mắt một vài phút được không? ---... mấy hôm nay anh cũng vẫn chưa cười với em một lần cho thật hiền. ---... Và em ---.. em vẫn cười với anh nồng nàn như men champagne cay nồng qua làn da cổ ---... Và em vẫn tán tỉnh anh như tiếng cười ngọc vỡ --- rơi mãi trên lưng mâm đồng --- khiến chói những tế bào nhạy cảm ---... ngậm ngùi mãi những xúc cảm ban sơ như cuộc hẹn hò chẳng bao giờ biết đủ ---... Và anh ---... đành lạnh lùng như “mưa phố núi” tháng mười hai thật sao? ---... nhất định không lãng mạn thư sinh với em nữa à? ---... nhất định giữ nguyên khoảng không sa mạc đầy những bụi cát rất bông với em à? ---... em đùa anh đó! --- em đang nghiêng đầu cười với anh ---.. em đang thắm nước miếng bôi lên những vết buồn trên da thịt của tâm tư anh ---... em bôi cho đỡ rát --- em bôi cho anh dịu buồn phiền ---... anh cười với em nghe ---... cười với “bé con” của một dạo đầm thắm trong tay anh ---... cười với một “ngày xưa dịu dàng --- rứt rề gửi thư thăm anh ở những ngày đầu rất nhạt ---... nghe ---... nghe ---... người anh “mạnh mẽ” rất thư sinh ---... thư sinh như một vòng ôm rất nhẹ ---... nhẹ đến em sợ mỗi giùm anh một bờ lưng ---...

Thôi nghe ---... em tán tỉnh anh đã đủ ---... em bôi nước miếng lên nụ cười anh đã đầy ---... bây giờ em đi ngủ nghe ---... nhà im lặng quá chùng ---... tự nhiên em sợ ma một cách bất thường ---... thềm có anh để dúi đầu vào ngực --- run cho đầy một cơn ảm ---... buổi tối bắt đầu lạnh rồi đó ---... thôi --- bây giờ nhắm mắt cười chung với em một nụ nghe ---... cười thật hiền nghe ---... để em cúi hôn anh trên trán lúc anh đang cười --- ... được không? --- ...